

EKIPA, DA TE SKIPA

APRIL

ŠOLSKI LIST IZBIRNEGA PREDMETA ŠOLSKO NOVINARSTVO
IN NOVINARSKEGA KROŽKA

UVODNIK

Čeprav nam je že v aprilu zagodel sneg, pa zunaj že diši po pomladi. Zvončki, trobentice, marjetice ... Pa na poljih traktorji in ljudje. Topleje bo – o tem ni dvoma.

V marcu smo za naše portugalske prijatelje pripravili fotoreportažo. Poglejte si jo še vi. Fotografije smo posnele šolske novinarke, nekatere pa nam je prijazno odstopil gospod Franci Novak, za kar se mu najlepše zahvaljujemo. V tokratni številki najdete še poročilo s športnega dne, Evino fotoreportažo in spise, s katerimi je pet osmošolk sodelovalo na natečaju Moja rodna domovina.

Kar nekaj lepih prispevkov šesto- in sedmošolcev pa nam je poslala tudi učiteljica Maja. Začenjamo z njimi.

Želimo vam vse dobro.

Ekipa, da te skipa

PESEM

Pesem je skupek
besednih zvez,
ki ti pogledajo
ven iz ušes.

Naj poezija bo,
proza, dramatika,
v vsako pesnik
srce z veje da.

V vsaki kitici,
kakšen verz stoji
in ti žuga s pestmi,
da te glava boli.

Okrasni pridevek
naj pesem polepša,
v pesem naj pesnik
rime vmeša.

Naj doda še ščepec humorja,
da se bralec bo nasmejal,
ko pesem bo bral.

Zala Marolt, 6. a

PRIJATELJ

Pravi prijatelj ti vedno
stoji ob strani ter
te zmeraj brani.

Prijatelj te ima v
srcu kot vzgojiteljica
otroke v vrtcu.

Pravi prijatelj te ne
bo izpustil, tudi če
ga boš ti zapustil.

Prijatelj ti je pripravljen
pomagati v vsaki
zagati!

Jon Novak, 6. b

ROPAR

Kradeš vsak dan!

Pazi se, pazi,
da te roka pravice ne ujame.

Vzemi se v roke in se spremeni,
da ti ne bo treba v zapor skočiti.

Pojdi na sodišče,
povej po pravici in
rešen boš krivice.

Nadja Mostar in Neja Nose, 6. b

SONCE

Sonce zjutraj me zbudi,
lepo jutro naredi.

Sončece že zgodaj vstaja,
da vse nas razvedri.

Po vzhodu sonca ni miru,
saj vse že čivka v znak življenja.

Zdaj, ko že pomlad prihaja,
sončece še bolj nas greje.

Jutro zdaj ni več ledeno,
zdaj je toplo kot odeja.

Žana Groznik, 6. a

SONCE IN LUNA

Sonce je zvezda,
ki nad nami lebdi,
z vročimi žarki nov
dan slavi.

A dan je dolg in želimo vsi spati,
nas pa v temi
pozdravlja luna svetla.
Kaže nam pot, ko nismo
doma.

Nekateri ljudje se bojijo teme,
druge moti vročina,
pa vedno nihče ne ve,
ali je boljše sonce ali luna.

Ažbe Škrlj, 6. a

OTROŠTVO

Otroštvo je zabavna reč.
Vrti se kot vrtiljak, ne počasi,
ne preveč.

Hitro otroštvo mine,
kot miš rine čez rime.

A ko mamica v vrtec pripelje te,
zabava se začne.

A vrtec beži,
le da
hitro v osnovno šolo pripelje te.

Staš Adamič, 6. a

DAN NA VRTU

Cvetela je lepa rožica,
uživala v soncu.
Rada je napajala in tudi grajala
marljive čebele.

Prileti mlad metulj,
rožico povoha,
in se že veseli njenega okusnega soka.

Kmalu na velikem travniku
vse polno je lepih žuželk.
Prerivajo se, igrajo
in cvetlice lasajo.

Metulj je zdaj sit,
nič več ni nabrit,
zdaj v temno senco se gre skrit
in za dolge ure odpočit.

Petra Mihelič, 6. a

PASTIR

S palico v roki, s klobukom na glav, cokle lesene, hlače irhaste.

Srajca je bela, čez ramo malha,
piskam s piščalko naglas.

Pastirskemu psu Runo je ime,
bolj zvestega psa ne bi našel nikjer.

Pasem jaz koze in rad sem pastir,
to mi je všeč.

Martin Cimerman, 6. b

DELNI KULTURNI DAN

V četrtek, 14. aprila, smo se sedmošolci odpravili v krajevno knjižnico. Z nami sta odšla učiteljica slovenščine in šolski knjižničar. V knjižnici nam je gospa Jasmina predstavila nekaj stvari o knjigah in knjižnicah ter nam pokazala, kako lahko uporabljamo spletne strani za izposajo (Cobiss) in branje knjig (Biblos).

Pozneje smo se še sami preizkusili v iskanju knjig na policah.

Na koncu smo v dar prejeli knjigo »Jaz sem Andrej«, avtorja Vinka Moderndorferja.

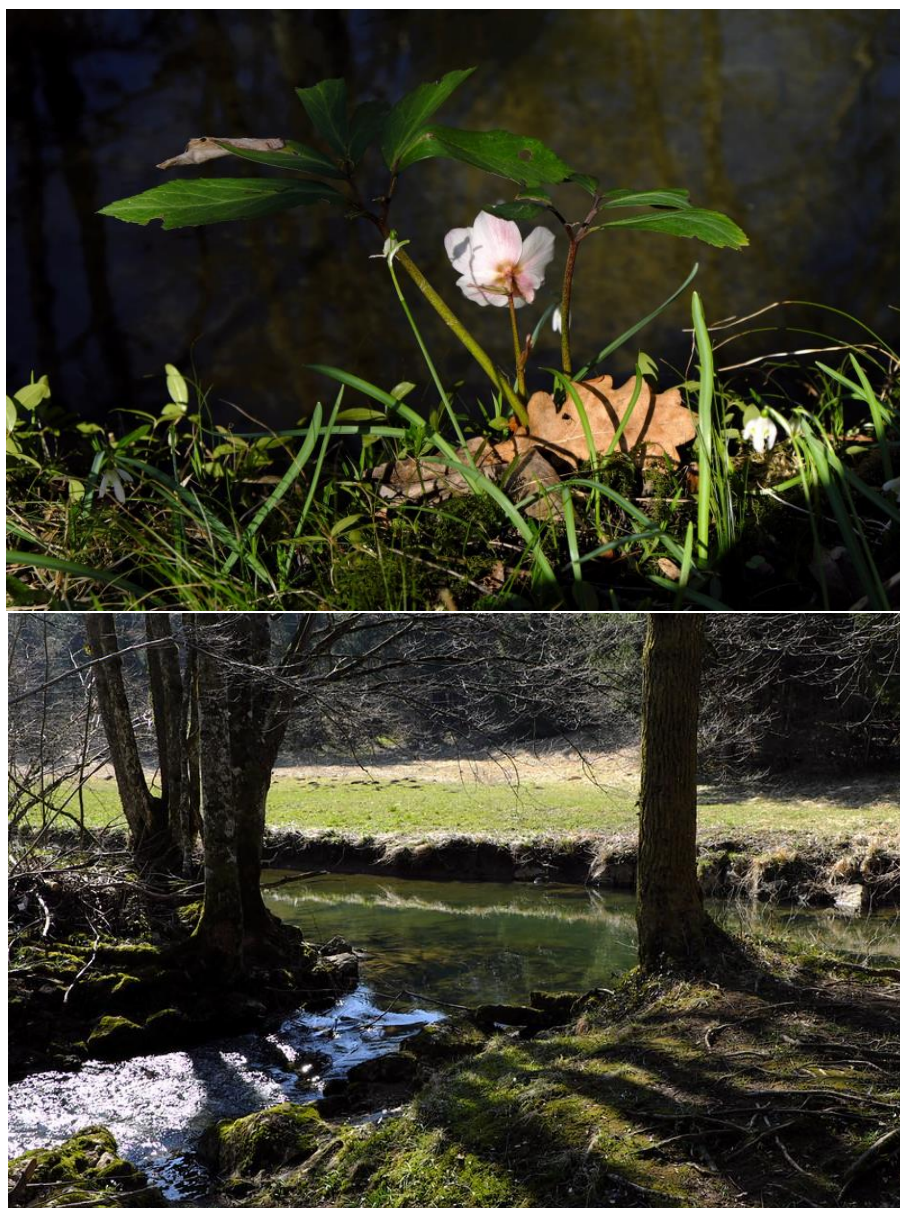
Ana Golobič, 7. razred

POZDRAV PORTUGALSKIM PRIJATELJEM PREK FOTOREPORTAŽE

V januarski številki smo vam predstavili naše sodelovanje v okviru projekta Ekošole Mladi poročevalci za okolje s šolo na Portugalskem. Našo fotoreportažo smo poimenovali Črno-beli svet. Predstavili smo tri značilne pomladne cvetlice: mali zvonček, veliki zvonček in teloh, dodali smo fotografijo Rašice, ki teče čez naša polja, ter pogled na Dobrepolje. To vidimo kot del belega sveta. Črnega pa predstavljajo fotografije zabojnikov za smeti. Črnega zato, ker nam odpadki ne morejo prinesiti ničesar dobrega. O različnih vrstah zabojnikov za odpadke v naši občini pa bomo več napisali v prihodnji številki.

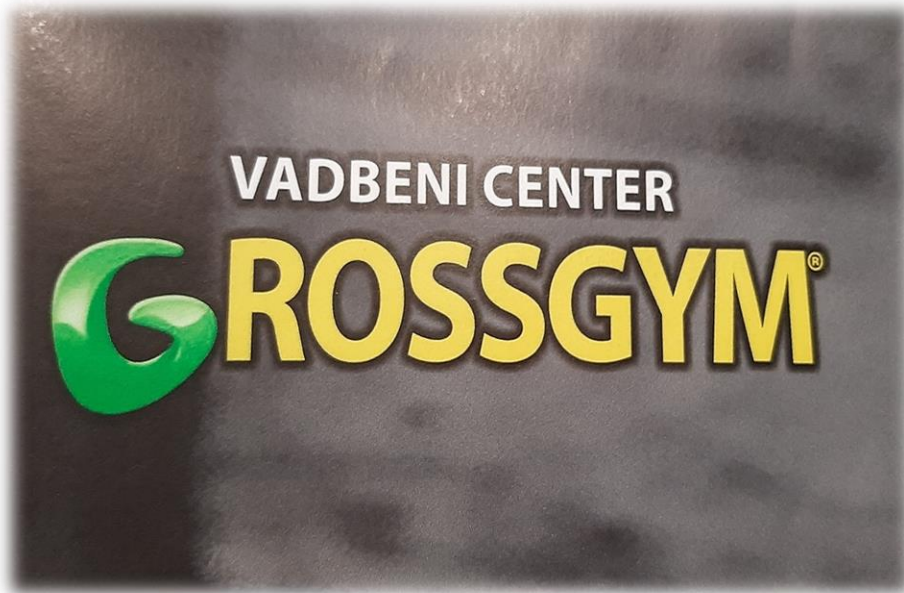

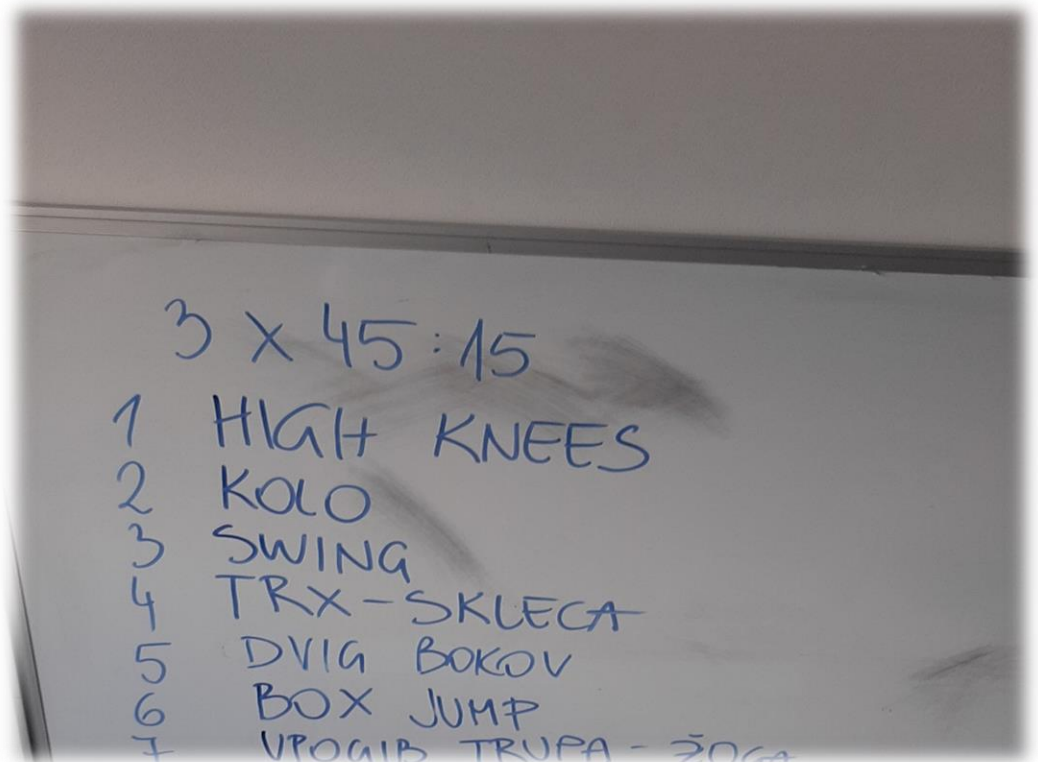

EVINA FOTOREPORTAŽA

Vadbeni center Grossgym

Logotip za Grossgym

Seznam vaj in timing za
enega od treningov

Prostor za vadbo

Prostor za vadbo

Pripomočki za
telovadbo

ŠPORTNI DAN

V torek, 29. 3. 2022, smo se osmošolci odpravili na drsanje in bowling v Ljubljano v Tivoli. Z Vidma smo se odpeljali že pred 8. uro zjutraj, vrnilo pa smo se šele malo pred 14. uro.

Na drsališču je bila tudi vsa Ekipa, da te skupa vključno z učiteljico Polono, ki je naredila nekaj fotografij.

SLOVENSKA PLEMENTOST IN DOBRODELNOST

Vse se je zgodilo nekega toplega sobotnega spomladanskega popoldneva. Maja je praznovala svoj sedmi rojstni dan. Od tistega večera dalje se je Majini družini življenje obrnilo na glavo.

Za to sobotno popoldne je vremenska napoved kazala sončno. Imeli so veliko rojstnodnevno praznovanje. Maja je povabila vse svoje sošolce in sošolke ter svoje sorodnike. Imeli so se zelo lepo. Jedli so torto, odpirali darila, za konec pa je Maja udarila še v pinjato, polno sladkarij.

Ponoči je po celem mestu divjalo neurje. Dež je lil kot iz škafa, veter je zelo močno pihal. Celo tako močno, da se je jablana pred hišo Majine družine podrla na hišo. Ko sta oče in mama zaslišala ropot, sta se zelo ustrašila. Brž sta stekla po Majo, ki je seveda še vedno spala in odhitela ven.

Ko sta Majina starša videla, kaj se je zgodilo, sta brž poklicala na pomoč. Prišli so gasilci, ki so zaščitili okoliške hiše in Majino družino. Poiskali so prenočišče v nekem hotelu, kjer so imeli tudi zajtrk. Majina družina je bila gasilcem neskončno hvaležna. Že naslednjo noč pa niso vedeli, kje bi spali, saj je bila hiša skoraj v celoti podrta. Pomagala jim je dobrodelna organizacija Rdeči križ, ki jim je prinesla nekaj oblačil ter hrano. Sosedje so jim ponujali prenočišče.

Začeli so graditi novo hišo. Rdeči križ jim je še naprej ponujal obleke in hrano. Počasi so se postavljali na noge.

Eva Žnidaršič

ZGODBA O AJDI

Ajda živi v majhni vasi blizu Maribora. Njena vas je zelo povezana, ljudje v vasi si radi pomagajo in se družijo med seboj. Vas ni prav bogata, zato ljudje živijo bolj skromno. Ajda je stara trinajst let – tako kot jaz. Obiskuje osnovno šolo. Ima prijateljico Majo, s katero se zelo dobro razume. Skupaj hodita na sprehode, gledata filme med počitnicami in se zelo veliko pogovarjata. Ajda prihaja iz povprečne družine. Dovolj imajo, da si kdaj pa kdaj tudi kaj privoščijo. Pri Maji pa ni tako. Maja prihaja iz bolj revne družine, saj je njena mama brezposelna. Živijo le od očetove plače.

Maja je bila samo enkrat na morju, s šolo, ko so šli na Debeli rtič. Zgodba se začne v ponedeljek, ko oče ugotovi, da je tudi on ostal brez službe. Majo je skrbelo, ker je vedela, da staršema ni prijetno. Starša bosta morala začeti iskati novo službo. Ne vesta točno, kje in kako, ampak vesta, da je to nujno za preživetje. Bilo je poleti, čas, ko hodijo družine na počitnice. Tudi Ajda se bo z družino odpravila na morje. Ajda je vprašala starša, ali bi šla Maja lahko z njimi. Majo je bilo strah, saj jo je skrbelo za očeta in mamo. Kljub temu se je odločila, da bo šla, saj je vedela, da bo to verjetno tudi zadnjič v njenem življenju. Pripravila je kovček in se veselila, da bo po dolgem času spet videla morje. Z Ajdo sta se celo pot samo pogovarjali. Veselili sta se plavanja v morju, gledanja morskih živali in uživanja ob mrzlem sladoledu. Maja ga ni jedla prav pogosto, zato je bila ta misel še toliko bolj posebna. Ko so prispeli, so odšli v hotelske sobe in se razpakirali. Oblekli sta se v kopalke in se zapodili v hladno morje. Potapljali sta se, tunkali, se smejali in seveda predvsem zabavali. Po celodnevem kopanju v vodi sta si privoščili večerjo in sprehod po mestu. V mestu sta naročili vsaka svojo kepico sladoleda in si na tržnici kupili zapestnico prijateljstva. Prisegli sta si, da jo bosta nosili ves čas. Zadnji dan počitnic sta si izposodili sup. Z njim sta se odpeljali do boj. Tam sta skakali v vodo. Maja se je naučila skočiti na glavo. Nekaj skokov je bilo uspešnih, zadnji pa ne. Ko je skočila v vodo, je popila veliko vode in se zato ustrašila ter začela potapljati. Ajdo je zelo zaskrbelo, zato je hitro skočila v vodo in jo začela reševati. Nekako ji je uspelo potegniti Majo na sup. Ajda je priveslala do plaže in povedala staršema, kaj se je zgodilo. K sreči ni bilo nič narobe. Vseeno so se počitnice lepo končale. Nato so odšli domov. Ko je prišla domov, sta jo njena starša močno objela.

Kljub dogodku zaradi izgube službe Majinega očeta je bilo njeni družini najpomembnejše, da se imajo radi. Ajdina družina jim je nato pomagala priti čez te težke čase. Že po nekaj mesecih sta oba starša dobila službo. Vsem se je odvalil kamen od srca. Skozi to zgodbo se lahko naučimo, da si moramo ljudje med seboj pomagati, saj se lahko vsakemu izmed nas kadar koli zgodi podobno kot Maji in njeni družini.

Vita Hočevnar

LUČ V TEMI

Obrnila sem ključ. Vstopila sem v hišo, ki me je navdala s toploto in domačnostjo. Preden pa vam povem kaj več, naj se vam predstavim. Mar ne bi bilo čudno, če bi moje ime izvedeli sredi moje pripovedi (kjer bomo mimogrede kmalu)? Ime mi je Olivija. Stara sem trinajst let in obiskujem osmi razred. Z očetom živiva na robu podeželske vasice Ponikve. Mama mi je umrla, ko sem imela pet let. Spomnim se le še, kako me je vsak večer prišla pokrit s toplo odejo in mi povedala pravljico.

Zazvonil je telefon, zdrznila sem se. Spet sem stala sredi popolne teme, zatopljena v svoje misli in odrinjena od sveta. Iz žepa sem potegnila telefon. Na zaslonu, ki je sijal v temi, je pisalo Ana. Klic sem zavrnila in ponovno me je zajela popolna tema.

Stara sem bila pet let. Ležala sem v postelji in čakala mamo, da me pride pokrit. Odprla so se vrata in s sojem svetlobe s hodnika je prišla mama. Pokrila me je in začela tako kot vsak večer pripovedovati pravljice: »Pred davnimi časi je živela punčka po imenu Lana, ki je imela psičko Doro. Ta je bila zelo prijazna ter se je rada igrala z Lano. Nekega dne pa je Dora izginila in Lano je zelo skrbelo zanjo.« Mamin mehki sladek glas prekinilo trkanje. Ponovno sem se zdrznila, srce mi je za trenutek zastalo. Nekdo je stal pred vrati in me opazoval, ko sem stala v temi in obujala spomine. Potipala sem po steni, zaznala sem stikalo. Naenkrat je hodnik napolnila svetloba, ki mi je prodrla v oči. Zamežikala sem, nato pa po kljuki segla z roko. Na srečo je pred vrati stal oče in vse je kazalo na to, da me ni opazil, ko sem stala sredi popolne teme in ponovno razmišljala o mami.

Čez kakšno uro sem ležala v postelji. Bila sem neznansko utrujena. Spomnim se le, kako sem nekaj časa zrla v temo, nato pa sem začela toniti v globok spanec. Tlačila me je mora, strašna mora. Sunkovito sem odprla oči. Nisem vedela, kje sem, vedela sem le, da to ni moja soba. V očeh so se mi nabrale solze, bilo me je strah. Ko sem se s solznimi očmi razgledovala po sobi, sem naenkrat opazila, da sem povita v povoje. V grlu se mi je naredil cmok, po licu mi je spolzela solza. Prišla sem do bolečega spoznanja, da sem v bolnišnici. V tistem trenutku sem mislila le na eno: *So moje sanje resnične?* Glavo sem zakopala globlje v blazino. Po licu mi je spolzelo še več solz, ki so premočile hladno blazino. Počutila sem se prazno. V tistem trenutku sem si želela, da bi me nekdo za vedno izbrisal s tega sveta in da se nikoli ne bi vrnila. Naenkrat me je predramil nežen glas: »Ljubica, zakaj jočeš? Pomiri se, vse bo še dobro.« Srce mi je poskočilo, bil je mamin glas. Obrnila sem glavo. V tistem trenutku se mi je srce začelo parati na tisoč koščkov. Ni bila moja mama, bila je le medicinska sestra. Zajel me je še večji obup, začela sem toniti globlje v črno luknjo žalosti. Želela sem nekaj reči, a nisem imela moči. Vsakič, ko sem odprla usta, da bi spregovorila, ni iz njih prišlo nič. Medicinska sestra me je potrpežljivo gledala in čakala na odgovor. Globoko sem vdihnila, zbrala pogum in s hripavim glasom izdabila le: »Oče je mrtev, kajne?« Medicinska sestra me je ljubeče pogledala ter mi rekla: »Olivija, tvoj oče ni mrtev. Pravočasno smo ga rešili iz požara, tako da je le poškodovan.« Bila sem olajšana, praznina v meni se je začela manjšati. Njene besede so odmevale v moji glavi. Nenadoma pa sem se zavedela, da ni omenila prometne nesreče, le nekakšen požar. Zazrla sem se v njene sinje modre oči ter jo negotovo vprašala: »Mar je bil poleg prometne nesreče tudi požar?« Pogledala me je in se namrščila: »Ljubica, mislim, da me nisi razumela najbolje. Včeraj ponoči je v vajini hiši prišlo do kratkega stika in zanetil se je požar. Okoli polnoči ga je opazila starejša gospa in poklicala gasilce.« Prešinilo me je, zašepetala sem: »Ana.« Mislim, da me ni slišala, ker je nadaljevala pripoved: »Ko so gasilci prišli, je bil požar že zelo razširjen.

Tebe so našli zelo hitro, imela si le nekaj opeklin, zato tudi imaš vse te povoje na sebi. Tvojega očeta pa so iskali dolgo. Ko so ga pripeljali v bolnico, je bil že na robu smrti, a so naši zdravniki hitro ukrepali. Zdaj je že bolje in ni več razloga za skrb.« Negotovo se mi je nasmehnila v upanju, da ne bom planila v jok. Po moji glavi so odmevale njene besede. Nisem vedela, ali je hujša prometna nesreča iz sanj ali požar. Vedela sem le eno: Ana nama je rešila življenje. Priskočila nama je na pomoč, tako kot vsi gasilci, ki so žrtvovali življenje za naju, in vsi zdravniki, ki so bedeli ponoči nad nama in nama pomagali okrevati. V tistem trenutku sem bila najsrečnejši človek na svetu.

Razlogov za srečo je več, lahko je le to, da si živ. Hvala vsem, ki so mi pomagali v temi najti luč.

Olivija

Ela Zajc

SLOVENSKA PLEMITOST IN DOBRODELNOST

Manca Hribar. Petnajstletno dekle. Je edinka. Je drugačna od drugih. Vedno jo je strah, vedno se boji. In vse to samo zaradi izgube svojih staršev, matere in očeta, proti koncu poletja.

Bil je avgust. Zadnji teden avgusta. Družina Hribar se je ravno vozila z morja. Čeprav je bilo še poletje, je bil dan zelo oblačen in deževen. Dež je padal in padal in ni nehal. A vseeno so Hribarjevi vozili počasi ter mirno. Niso hiteli, saj so preživljali zadnji dan dopusta oziroma zadnji dan, ko so bili zdoma. Manca pa je slutila, da se nekaj bo zgodilo. Nekaj slabega. Nekaj, česar nihče nikoli ne pričakuje. Torej je pričakovala nepričakovano. Kljub temu da je bilo vse tipi topi, jo je zvijalo v želodcu.

Imeli so le še nekaj kilometrov do doma, ko se je cesti pridružil dolg tovornjak. V tem času je tudi zazvonil telefon. Oče se je oglasil, saj ga je klical njegov šef. Medtem pa se je začel tovornjak približevati. Ko je že oče mislil, da bo tovornjak prehitel, je voznik tovornjaka zavil naravnost vanj. Takrat se je Manca zganila. Začutila je, da to ne bo dobro. Oče je zaviral, kakor je še lahko, a cesta je bila premokra, da bi takoj ustavil. Bilo prepozno. Prišlo je do prometne nesreče. Avtomobil je skoraj do konca stisnilo skupaj, Manci se je samo bledlo pred očmi. Mama in oče sta bila mrtva. Ni bilo nobene rešitve, da bi ostala živa. Tako se je Manca morala sprijazniti samo s sabo. Bila je popolnoma zagrenjena, v strahu. Ni imela moči več živeti.

Sprva ni vedela, kaj naj naredi, saj ni imela nikogar. No, imela je teto, ki pa je živela daleč stran. Ko je začetni šok minil, jo je poklicala. Povedala ji je vse, kar se je zgodilo. Teta jo je povabila k sebi domov, a Manci se je to zdelo preveč. Ni zmogla oditi drugam. Želela si je bivati doma. Teta jo je poslušala ter prišla k njej domov. Skupaj sta živeli.

Teta jo je vedno pazila, saj tudi ona ni imela nikogar, razen nje. Vedno bolj sta bili povezani. In Manci je to ogromno pomenilo. Tudi ona je bila vesela, da je imela kljub izgubi staršev udoben dom in domovino, kjer se je počutila varno in dobrodošlo.

Ana Žnidaršič

VSE SE TI ENKRAT POVRNE

V majhni vasici na Dolenjskem je živel deklica z velikim srcem. Ime ji je bilo Sara in obiskovala je osmi razred osnovne šole. Bila je pridna in vestna učenka, ki je bila vedno pripravljena pomagati. V šoli je organizirala tutorstvo, katerega je bil namen pomagati šibkejšim pri razumevanju snovi. Sara, ki je bila prav tako tutorica, je pomagala tudi eno leto mlajši učenki Zarji. Dogovorili sta se, da se srečata v petek po šoli, da bo Sara Zarji razložila matematično snov.

Prišel je petek, bilo je po koncu pouka, ko se je Sara napotila v razred matematike. Čakala je deset minut, dvajset minut, pol ure, a Zarje ni bilo od nikoder. Začelo jo je skrbeti, zato je odšla v tajništvo, da bi jo poklicala. Telefon je zvonil in zvonil, a nihče se ni oglasil. Sklenila je, da se bo odpravila do sosednje vasice, kjer je stanovala Zarja. Želela se je namreč prepričati, da je z njo vse v redu.

Hodila je po robu ceste. Ko se je prebila mimo krošenj, je zagledala veliko dima. Stekla je do Zarjine hiše in videla, da gori prav njena hiša. »O neee!« je zaklicala. Oblil jo je vroč pot in ni vedela, kaj naj naredi. Odšla je opozoriti sosede, naj zapustijo svojo hišo, če bi se ogenj slučajno razširil. Nato je poklicala gasilce, ki so v hipu pridrveli. Začeli so gasiti, ko se je iz hiše zaslišal Zarjin glas: »Na pomoč, na pomoč ...« Dva gasilca sta stekla v hišo, kjer sta jo zagledala na tleh, vso iz sebe. Odnese jo ven in takoj poklicala reševalce. Sara je ob pogledu na njo kar stisnilo pri srcu in upala je, da Zarja ne bo imela posledic.

Prišli so reševalci in skupaj s Saro so se odpeljali do bolnišnice. Najprej so Zarjo odpeljali na preiskave, nato pa je bila kmalu premeščena z intenzivnega oddelka. Zdravnik je Sari povedal, da bo Zarja lahko isti dan zapustila bolnišnico. Medtem je Sara poklicala Zarjine starše in jih obvestila, kaj se je zgodilo. Bila sta v skrbeh, dokler jima Sara ni povedala, da je Zarja odnesla brez večjih poškodb in da lahko že isti dan prideta po njo.

Sara je vstopila v Zarjino sobo in jo na postelji našla vso objokano. »Kaj je narobe?« jo je vprašala. Zamomljala je, da so zdaj ostali brez vsega. Res je bila hiša skoraj popolnoma uničena: »Toda zdaj si na prvem mestu ti!« je rekla Sara.

Prispela sta Zarjina mama in oče. Čas je bil za odhod domov, a družina ni imela več doma. Od hiše so ostali samo še kosi zidov. Zarja je ponovno planila v jok. »Ne skrbi!« jo je potolažila Sara. »Mi vam lahko nudimo dom, dokler ga boste potrebovali.« Nasmehnila se je in ji skočila v objem. »Hvala ti!« sta dodala mama in oče. »Za to vam bomo do konca življenja hvaležni.«

Postali so dobri prijatelji. Sara je Zarji celo odstopila svoja oblačila, saj meni, da je dobrodelnost, ko pomagaš drugim v stiski, nekaj najlepšega. »Vse se ti enkrat povrne!« je še na koncu dodala.

Lana Virant